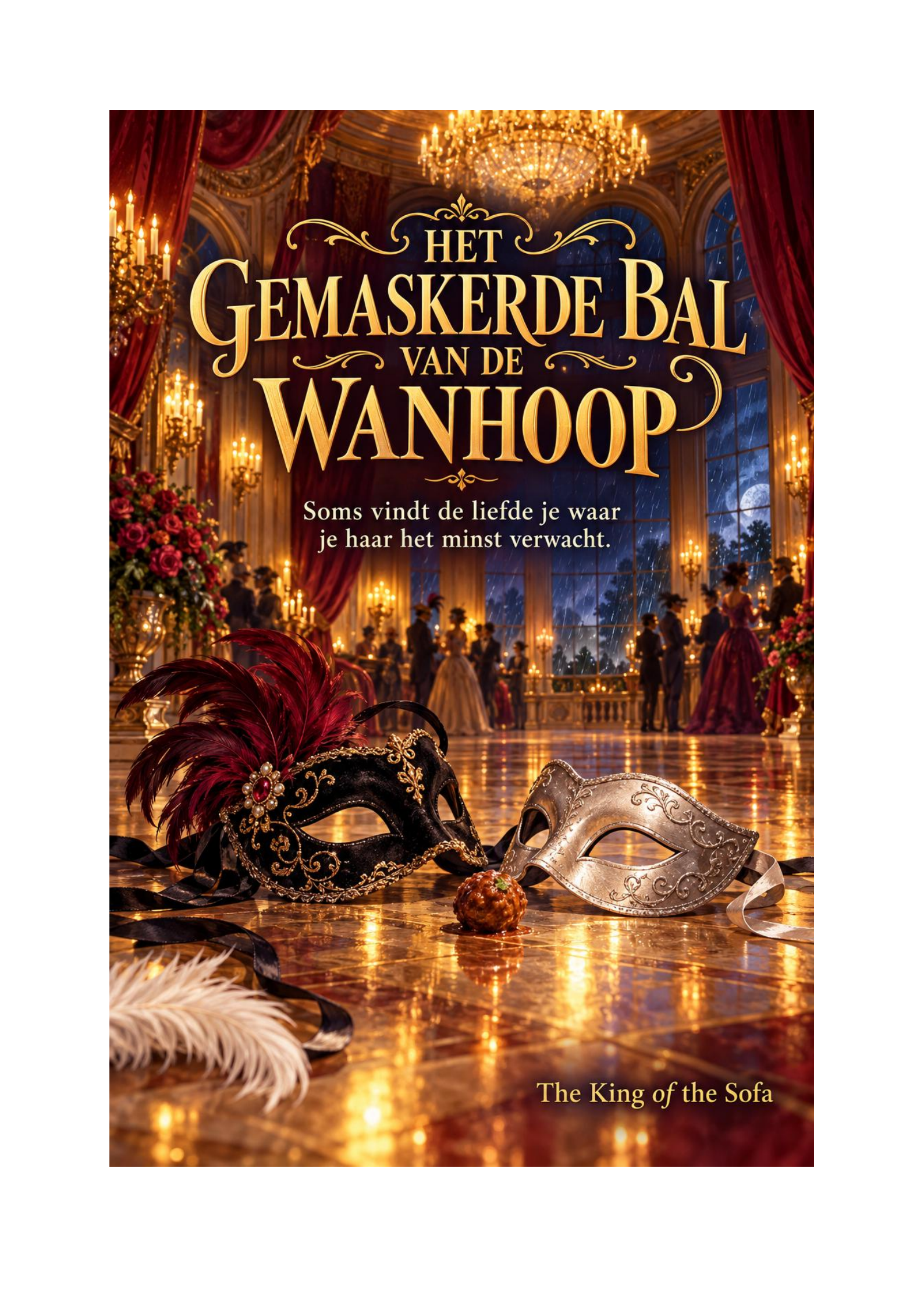

HET GEMASKERDE BAL VAN DE WANHOOP

Soms vindt de liefde je waar
je haar het minst verwacht.

The King of the Sofa

Het gemaskerde bal van de wanhoop

1 Een envelop met bedoelingen

Tobias was negenentwintig en al zo lang vrijgezel dat zijn moeder was gestopt met vragen of er “nog iemand speciaals” in zijn leven was. Tegenwoordig informeerde ze alleen nog of hij voldoende groente at en of hij zijn lakens regelmatig verschoonde. Tobias vond dat een pijnlijke ontwikkeling. Blijkbaar had zijn moeder de hoop op kleinkinderen ingeruild voor de bescheidener ambitie haar zoon tegen scheurbuik te beschermen.

Zijn liefdesleven bestond uit een overzichtelijke verzameling misverstanden, voortijdig beëindigde etentjes en stiltes die zo lang duurden dat een ober zich eens had afgevraagd of hij getuige was van een ruzie.

Tobias gaf zichzelf daar niet langer de schuld van.

Meestal.

Hij was beleefd, kon luisteren en wist hoe je een vaatwasser logisch inruimde. Alleen veranderde hij in het gezelschap van een aantrekkelijke vrouw steevast in iemand die zijn armen als hinderlijke accessoires beschouwde. Op een eerste date had hij ooit gevraagd of zijn tafelgenote vaak naar begrafenissen ging. Hij had *concerten* willen zeggen, maar zijn mond vond de avond kennelijk nog niet gespannen genoeg.

Sindsdien leidde hij een rustig bestaan in een appartement dat ordelijk was zonder ooit gezellig te worden. Het gezelligste wezen in huis was Sergio, een forse lepelplant op de vensterbank. Tobias had hem drie jaar eerder gekocht tijdens een periode waarin hij meer verantwoordelijkheid in zijn leven wilde. Een huisdier leek te ambitieus; een plant kon tenminste niet weglopen uit teleurstelling.

Sergio bleek echter over een sterk karakter te beschikken. Bij dorst hingen zijn bladeren met een verwijtende precisie die geen menselijk gezicht wist te evenaren. Na wat water stond hij weer rechtop, alsof hij alleen even had willen aantonen wie er werkelijk de leiding had.

Op een druilerige dinsdagavond vond Tobias tussen twee reclamefolders, een rekening van de elektriciteitsmaatschappij en een herinnering van de tandarts een crèmekleurige envelop. Zijn naam stond erop in sierlijke gouden letters.

Hij keek in het trappenhuis, maar daar bevonden zich alleen een kapotte paraplu en de geur van het avondeten van de onderburen.

“Verdacht,” zei hij.

Sergio stond te ver weg om hierop te reageren.

De envelop voelde zwaar en officieel aan. Tobias hield haar tegen het licht en tikte ermee op de tafel. Ze ontplofte niet, wat hij als een voorlopig gunstig teken beschouwde.

Binnenin zat een kaart van dik papier.

UITNODIGING

Voor het Groot Gemaskerd Bal der Vrijgezellen

Waar liefde, mysterie en een goed buffet op u wachten

Daaronder stonden een datum, een adres en een persoonlijke toegangscode. Wie zelf geen masker bezat, kon er bij de ingang een lenen. De kledingcode luidde: *feestelijk, stijlvol en onbevreesd*.

Tobias las de kaart drie keer.

“Dit is óf mijn grote kans,” zei hij tegen Sergio, “óf een zeer creatieve manier om mijn nieren te stelen.”

Sergio liet een klein blad zakken.

“Precies wat ik dacht.”

Tobias legde de uitnodiging op tafel en besloot er niet meer naar te kijken. Tien minuten later zocht hij op internet of gemaskerde bals nog bestonden. Ze bleken inderdaad te bestaan, meestal ten voordele van een goed doel of ten nadele van mensen die niet wisten wat ze met hun handen moesten doen.

Het evenement had een website, recensies en foto's waarop geen ontvoeringen zichtbaar waren. De organisator beloofde “een onvergetelijke avond voor wie bereid is het onverwachte te omarmen”.

Tobias was zelden bereid iets onverwachts te omarmen. Zelfs bij verwachte omhelzingen had hij moeite om te bepalen aan welke kant zijn hoofd hoorde.

De daaropvolgende dagen verplaatste hij de uitnodiging alsof ze bovennatuurlijke krachten had: van de tafel naar een keukenla, weer terug en uiteindelijk onder een tijdschrift. Negeren werkte blijkaar beter wanneer hij kon zien wat hij negeerde.

Zaterdag om zes uur zat hij tegenover Sergio met een bord koude pizza.

“Redenen om niet te gaan,” zei Tobias. “Eén: ik ken er niemand. Twee: gemaskerde mensen zijn in films zelden goed nieuws. Drie: er zal gedanst worden.”

Hij nam een hap en dacht na.

“Redenen om wel te gaan: het buffet.”

Sergio zweeg.

“En misschien ontmoet ik iemand.”

Een van de bladeren bewoog zachtjes door de luchtstroom van de verwarming.

“Je hoeft niet zo enthousiast te reageren.”

Tobias keek naar de uitnodiging. Er was iets treurigs aan opnieuw een avond met een diepvriespizza en een documentaire over bruggen. Bruggen vroegen nooit naar zijn vijfjarenplan, maar zijn leven leek steeds kleiner te worden. Zijn besluit om *even* niet te daten duurde inmiddels bijna twee jaar.

Misschien hoefde hij het onverwachte niet meteen te omarmen. Een voorzichtige handdruk zou voorlopig volstaan.

“Ik ga,” zei hij.

Sergio bleef onbeweeglijk.

“Je zou me ook één keer kunnen steunen.”

Tobias streek de zichtbare kreuken uit zijn netste hemd, poetste zijn schoenen met een oude sok en ging voor de spiegel staan.

Hij probeerde een mysterieuze blik.

Na drie pogingen zag hij er vooral uit alsof hij dringend moest niezen.

“Goed genoeg,” besloot hij.

Precies toen hij zijn jas aantrok, ging zijn telefoon.

“Ga je ergens heen?” vroeg zijn moeder zonder begroeting.

Tobias keek om zich heen, half overtuigd dat ze ergens een camera had verstoppt. “Hoe weet je dat?”

“Je klinkt alsof je rechtstaat. Normaal lig je op zaterdagavond in de zetel.”

“Ik ga naar een bal.”

Er viel een stilte.

“Een voetbalwedstrijd?”

“Een gemaskerd bal.”

De stilte werd langer.

“Vrijwillig?”

“Daar ben ik nog niet helemaal uit.”

“Zijn daar vrijgezelle vrouwen?”

“Dat staat op de uitnodiging.”

Zijn moeder ademde in zoals wanneer de eerste cijfers op haar loterijbiljet juist bleken.

“Doe gewoon jezelf,” zei ze.

“Dat heeft tot nu toe een wisselend rendement gehad.”

“Dan doe je een opgewekte versie van jezelf. En eet eerst iets gezonds.”

Tobias keek naar de pizza. Op één punt lag een verdwaald stukje paprika.

“Technisch gezien heb ik groente gegeten.”

“Paprika op een pizza is geen maaltijd.”

“Het is een begin.”

Zijn moeder zuchtte, maar haar stem werd zachter. “Probeer plezier te maken, jongen. Je hoeft niet meteen de liefde van je leven te vinden. Praat gewoon met iemand. En maak jezelf niet kleiner dan je bent.”

Die laatste zin bleef even hangen.

“Ik zal mijn best doen,” zei Tobias.

Nadat hij had opgehangen, sloot hij een overeenkomst met zichzelf: hij zou tot het aangekondigde ontmaskeringsmoment blijven en één echt gesprek voeren. Daarna mocht hij naar huis en voortaan beweren dat hij ten minste één keer naar een gemaskerd bal was geweest.

Hij keek nog één keer naar Sergio. “Let op het huis.”

De plant droeg die verantwoordelijkheid met waardigheid.

Tobias pakte de uitnodiging en trok de deur achter zich dicht. Op de overloop bedacht hij dat hij zijn sleutels binnen had laten liggen. Hij belde aan bij de buurvrouw, haalde zijn reservesleutel op en probeerde haar uit te leggen waarom hij feestelijk gekleed voor zijn eigen gesloten deur stond.

Tien minuten later vertrok hij opnieuw.

Het onverwachte had kennelijk besloten hem rustig te laten beginnen.

2 Gerard, blijkbaar

Het bal vond plaats in een oud landhuis aan de rand van de stad. Tobias nam een taxi, deels omdat hij misschien iets wilde drinken en deels omdat een snelle vlucht verstandig leek als iemand inderdaad belangstelling voor zijn nieren had. De lange oprijlaan bood hem twaalf kansen om de chauffeur te laten omkeren. Hij gebruikte er geen enkele.

Hoge ramen wierpen warm licht over de natte tuin. Voor de gevel stonden drie stenen engeltjes met lege kruiken naar de regen te kijken alsof ook zij spijt hadden van hun komst.

Binnen werd Tobias begroet door een dame in een bordeauxrode jurk en een masker met gouden veren. Haar glimlach was professioneel genoeg voor zowel bals als tandartscongressen.

“Uw naam?”

“Tobias Vervloetem.” Hij toonde de persoonlijke toegangscode, die de dame scande.

Ze streek met één vinger langs een gastenlijst. “Daar bent u. Welkom op het Groot Gemaskerd Bal der Vrijgezellen.”

Naast haar stond een tafel vol leenmaskers. De dame koos een eenvoudig zwartfluwelen exemplaar.

“Dit past bij u.”

Tobias hield het voor zijn gezicht. “Waarom?”

“Het geeft u een zweem van gevaar.”

Ze maakte het lint vast. In de spiegel zag Tobias eruit als een boekhouder die tijdens zijn lunchpauze door een toneelvereniging was ontvoerd.

“Een heel lichte zweem,” voegde de dame eraan toe.

“Dat dacht ik al.”

Naast haar liet een vrijwilliger twee voorbereide deelnemerskaartjes vallen. In zijn haast stopte hij 47 – *Gerard De Smet* in het vakje van Tobias en 52 – *Tobias Vervloetem* in dat van Gerard. Niemand merkte de vergissing.

De dame schoof kaartje 47 in het lint rond Tobias' pols. "Dat is uw nummer voor de groepsactiviteiten."

Bij de garderobe hing een bord:

LAAT HIER UW JAS ÉN UW EMOTIONELE BAGAGE ACHTER

Iemand had er met blauwe balpen onder geschreven:

WERKT NIET

Tobias voelde zich onmiddellijk minder alleen.

Hij gaf zijn jas af en ontving een koperen nummertje. "Raak dit niet kwijt," zei de garderobemedewerker. "Vorige maand moesten drie gasten naar huis in een cape."

Vanuit de grote zaal klonk muziek, vermengd met gelach en het heldere geluid van een glas dat sneuvelde. Daarna applaudisseerde iemand. Tobias wist niet of het applaus voor het glas bedoeld was.

Hij stapte door de dubbele deuren.

De hoge balzaal had kroonluchters, zware gordijnen en een vloer waarop iedere misstap van ver zichtbaar was. Maskers maakten de gasten niet geheimzinniger; ze leken hen vooral te overtuigen dat gewone sociale regels tijdelijk waren opgeschort.

Een man met een pauwenmasker hield zijn kin zo hoog dat hij nauwelijks zag waar hij liep. Bij de open haard vroeg iemand, verkleed als Napoleon, een vrouw in een glitterjurk ten dans.

"Absoluut niet," zei de vrouw.

Napoleon legde een hand op zijn hart. "Dan verklaar ik u de oorlog."

"Neem een nummer."

Een vrouw in een Venetiaans masker droeg een chihuahua met een licht maskertje dat ogen en neus vrijliet. Het dier gaapte naar Tobias met de uitgeputte blik van iemand die niet bij zijn kledingkeuze was betrokken.

Op het podium testte een ceremoniemeester zijn microfoon. Elke tik ging als een kanonschot door de zaal, maar hij leek daar telkens oprecht verbaasd over.

Tobias besloot eerst een drankje te halen. Een glas vasthouden gaf zijn rechterhand een opdracht en halveerde daarmee zijn sociale problemen.

Hij had de dranktafel bijna bereikt toen een man met een wolvenmasker tegen hem botste. Tobias probeerde diens blad met gehaktballetjes te redden, maar gaf het precies genoeg vaart om elk balletje een eigen bestemming te bezorgen.

Eén belandde in een bloempot.

Twee rolden onder een tafel.

Een ander verdween in het décolleté van een vrouw die als Cleopatra gekleed was.

Ze keek naar beneden en sloot even haar ogen.

“Niet weer,” zei ze.

Een ober verscheen met servetten en de houding van iemand die zijn beroepskeuze heroverwoog. Tobias hielp de vloer vrijmaken; Cleopatra verdween richting damestoilet met tomatensaus op haar zijden jurk.

Tobias bereikte uiteindelijk de dranktafel en nam een glas bruiswater. Champagne leek hem onverstandig zolang hij nog niet volledig beheerste hoe zijn masker zijn dieptezicht beïnvloedde.

Naast hem stond een vrouw met een zwanenmasker, een gevederd borststuk en wijde witte mouwen in de vorm van vleugels. Ze keek eerst naar zijn polskaartje, draaide zich toen om en sloeg hem met een vleugel tegen zijn oor.

“Gerard!” riep ze verheugd.

“Tobias,” zei hij.

“Wat leuk dat je toch gekomen bent!”

“Ik denk dat u mij verwart met iemand anders.”

Ze tikte tegen het getal 47 aan zijn pols. “Dat zeggen ze allemaal, Gerard.”

Voor Tobias kon antwoorden, klonk de stem van de ceremoniemeester.

“Dames en heren, neemt u plaats op de dansvloer voor onze feestelijke openingswals!”

Er steeg een onzeker gemompel op. Een paar mensen klapten enthousiast. De rest keek om zich heen in de hoop dat “dames en heren” op anderen sloeg.

De zwanenvrouw greep Tobias bij de hand.

“Kom, Gerard!”

“Ik kan niet walsen.”

“Nog beter!”

Hij werd al meegetrokken. Napoleon danste met een dame in een heksenmasker, terwijl de pauwenman vanzelf een veiligheidszone rond zich creëerde.

Het orkest zette in.

Tobias kende de theorie: muziek in driekwartsmaat en sierlijke bewegingen. Zijn lichaam begreep alleen de eerste voorwaarde.

De zwanenvrouw leidde met de vastberadenheid van een reddingswerker en draaide hem in een richting waarvoor Tobias geen anatomische naam kende.

“Ontspan, Gerard!”

“Ik ben Tobias!”

“Je denkt te veel!”

Daar had ze waarschijnlijk gelijk in, maar dit was niet het geschikte moment om eraan te werken.

Napoleon botste tegen de pauwenman. Een veer landde in een glas champagne. Iemand stapte op een gehaktballetje dat onder een tafel over het hoofd was gezien en maakte een korte glijbeweging die drie koppels prompt als dansfiguur probeerden na te doen.

Binnen een minuut leek de openingswals minder op een bal dan op een collectieve noodsituatie met livemuziek.

Tijdens zijn derde omwenteling zag Tobias een vrouw met een eenvoudig zilveren masker. Ze keek naar de dansers met dezelfde mengeling van verbazing en lichte paniek die hij zelf voelde.

Toen sloeg een zwanenvleugel opnieuw tegen zijn gezicht.

Bij de laatste muzieknoot liet zijn danspartner hem los. Tobias greep een pilaar vast.

“Je bent nog altijd even soepel, Gerard,” zei ze tevreden.

“Dank u. Denk ik.”

De ceremoniemeester bracht de microfoon naar zijn mond. Een oorverdovende tik galmde door de zaal.

“En nu,” kondigde hij aan, “is het tijd voor ons eerste ijsbrekerspel!”

Tobias keek naar de uitgang, vervolgens naar zijn glas bruishwater en ten slotte naar het gehaktballetje dat nog steeds in de bloempot lag.

Hij was nog geen twintig minuten binnen.

Zijn nieren stonden inmiddels opvallend laag op zijn lijst van zorgen.

3 Drie minuten per ramp

Bij het ijsbrekerspel trok iedereen een kaartje en schreef het antwoord op de achterkant. Tobias kreeg: *Beschrijf jezelf in drie romantische bijvoeglijke naamwoorden.*

Hij keek ernaar alsof het hem persoonlijk had beledigd. Napoleon schreef *strategisch, vurig, keizerlijk*. Tobias koos *betrouwbaar, licht verward, huisdiervriendelijk*.

De vrouw naast hem had alleen *moe* genoteerd. Het was niet romantisch, maar wel eerlijk.

Na zeven minuten verklaarde de ceremoniemeester het ijs gebroken. Tobias keek naar de zaal en stelde vast dat het ijs hoogstens barsten vertoonde. Vervolgens gingen de deuren naar het buffet open.

Naast dampende schalen en salades stond een chocoldefontein alsof ze religieuze betekenis had. Helaas stonden de minigarnaalkroketten er vlakbij. Een gast hield er al een boven de chocolade toen een kok hem tegenhield.

“Mijnheer, dat is niet de bedoeling.”

De man keek naar de kroket, naar de fontein en weer naar de kok. “Maar kán het?”

“Technisch gezien kan bijna alles,” zei de kok. “Dat is geen aanbeveling.”

De schaal werd onmiddellijk verplaatst. In een hoek hield een goochelaar een speelkaart omhoog voor een vrouw in het groen.

“Mag ik uw hart laten verdwijnen?” vroeg hij.

“Dat is mijn ex al gelukt.”

De goochelaar liet de kaart zakken. “Wilt u dan een muntstuk zien?”

Tobias nam een broodje en overwoog of zijn verplichte gesprek met de kok mocht zijn. Toen klonk de microfoon.

“Tijd voor onze gemengde kennismakingsronde! Drie minuten per gesprek. Dit onderdeel is niet noodzakelijk romantisch en een gesprek verplicht u tot niets behalve beleefdheid.”

Dat laatste klonk alsof een jurist erop had aangedrongen.

Tobias zat eerst tegenover de vrouw met het kattenmasker.

“Wat breng jij mee in een relatie?” vroeg ze.

“Een waterkoker,” zei hij. “En emotionele voorzichtigheid.”

De vrouw knikte langzaam, alsof ze zojuist een zeldzame aandoening had vastgesteld.

“Interessant.”

De bel redde hen beiden.

De volgende man droeg een messing deurknop als dasspeld en praatte uitsluitend over zijn verzameling antieke deurknoppen.

“Een goede knop vertelt wanneer een huis gebouwd is, hoeveel geld de eerste eigenaar had en of die gevoel voor verhoudingen bezat.”

“Dat is veel verantwoordelijkheid voor een knop.”

“Eindelijk iemand die het begrijpt.”

Hij toonde messing, glazen en porseleinen exemplaren. Pas toen de bel ging, vroeg hij wat Tobias graag deed.

Bij de derde tafel zat niemand. Er stond alleen een handtas op de stoel. Tobias ging zitten, glimlachte beleefd naar de handtas en genoot drie volle minuten van zijn beste gesprek van de avond.

Na de ronde had Tobias met negen mensen gesproken en van niemand de naam onthouden. Eén vrouw fokte wedstrijdduiven; een man beweerde dat zijn sterrenbeeld afspraken op dinsdag verbood.

Tobias zocht zijn koperen garderobenummer in zijn broekzak. Hij had één uur doorstaan. Het ontmaskeringsmoment was nog niet aangebroken, maar een overeenkomst met jezelf was juridisch vermoedelijk moeilijk afdwingbaar.

Hij liep al in de richting van de dubbele deuren toen hij haar opnieuw zag.

De vrouw met het zilveren masker stond aan de rand van de dansvloer toen een man in een zwart-rode mantel zich luid genoeg voor een klein vorstendom aan haar voorstelde.

“Men noemt mij Graaf Ronny van de Liefde,” zei hij. “Maar jij mag Ronny zeggen zodra het lot dat toestaat.”

“En wanneer doet het lot dat?” vroeg de vrouw.

Ronny dacht even na. “Nu.”

Daarna vroeg hij of ze openstond voor een romantische broederschap. De vrouw keek met lichte paniek om zich heen.

Hij stopte het garderobenummer terug in zijn zak.

Eén echt gesprek, had hij beloofd.

Tobias liep naar haar toe zodra Ronny vertrok om “zijn aanwezigheid onder de overige harten te verdelen”.

“Ook het gevoel dat we per ongeluk in een koortsdroom zijn beland?” vroeg Tobias.

De vrouw keek hem aan. Toen schoot ze in de lach.

“Ja,” zei ze. “Ik dacht dat dit chic zou zijn. Maar ik ben zonet bijna gerekruteerd voor een romantische broederschap.”

“Ik wacht nog op een graaf met onafhankelijke getuigen,” zei Tobias.

Ze lachte opnieuw, ditmaal echt. Tobias voelde een klein, warm schokje van opluchting.

“Ik ben Lieselot,” zei ze.

“Tobias. Al beweert een zwaan het tegendeel.”

Hij vertelde in het kort over Gerard en nummer 47. Lieselot bekeek zijn polskaartje.

“Misschien is Gerard je gemaskerde identiteit.”

“Dan had ik op meer zelfvertrouwen gehoopt.”

De ceremoniemeester kondigde alweer een activiteit aan. De deelnemers moesten de dichtstbijzijnde persoon kiezen en binnen vijf minuten drie dingen ontdekken die ze gemeen hadden. Tobias en Lieselot keken naar elkaar.

“Zullen we?” vroeg zij. “Ik wil niet riskeren dat Ronny terugkomt met een stamboom.”

Hun eerste overeenkomst was snel gevonden: thuisblijven begon voor allebei te veel op opgeven te lijken.

“Olijven?” stelde Tobias voor. “Niemand vindt die echt lekker. Mensen doen alleen alsof om volwassen over te komen.”

Lieselot keek geschokt. “Ik ben dol op olijven.”

“Dan zijn we klaar. Dit kan nooit werken.”

“Wacht. Rozijnen in hartige salades?”

“Een misdaad tegen zowel druif als salade.”

“Dat is twee.”

Dat was hun derde overeenkomst: Lieselot had haar vriendin beloofd na één drankje te vertrekken, Tobias zichzelf na één echt gesprek.

“En telt dit als een echt gesprek?” vroeg Lieselot.

Hij wilde een grap maken, maar zei: “Ja. Absoluut.”

Lieselot keek hem een tel langer aan. “Mooi. Voor mij ook.”

Op dat moment klonk er een gil bij het buffet.

De chihuahua was ontsnapt.

Het hondje rende tussen de tafels door met een in een servet gewikkelde miniquiche in zijn bek. Zijn eigenares volgde en riep: “Coco! Los! Daar kan ui in zitten!”

Lieselot zette haar bordje neer en hurkte. “Niet achter hem aan rennen. Dan denkt hij dat het een spel is.”

Tobias sloot de doorgang naar de dansvloer af. Coco koos een derde richting: onder de buffettafel.

“Slim,” zei Tobias. “Hij beheerst driehoeksmmeetkunde.”

De eigenares gaf Lieselot een hondenkoekje. Coco ruilde zijn buit ervoor; een ober nam de quiche tijdig weg.

“Hij wordt overmoedig van formele kleding,” zei zijn eigenares. Coco keek niet berouwvol. Napoleon noemde het “een waardige veldslag”.

“Onze vierde overeenkomst,” zei Lieselot terwijl ze opstond. “We kunnen samen een chihuahua omsingelen.”

“Zet dat maar op onze gezamenlijke cv.”

Ze praatten verder. Lieselots laatste date had haar meegenomen naar een lezing over dakisolatie.

“Hij zei dat warmteverlies heel romantisch kon zijn als je erover nadacht.”

“Heb je erover nagedacht?”

“Twee uur. Het werd niet romantischer.”

Tobias vertelde over de vrouw die naar zijn vijfjarenplan had gevraagd. “Ik antwoordde: overleven.”

Lieselot proestte van het lachen. “Eerlijk. En tot nu toe haalbaar.”

De volgende programmaonderdelen gingen grotendeels aan hen voorbij. Ze praatten zo lang dat het bijna middernacht was toen ze naar een overdekt balkon gingen. De natte tegels blonken onder de tuinlantaarns; door de deur klonk het orkest zachter.

“Waarom ben jij eigenlijk echt gekomen?” vroeg Lieselot.

Tobias had een antwoord klaar over het buffet en zijn nieren, maar gebruikte het niet.

“Omdat ik bang was dat mijn leven te klein werd,” zei hij. “Ik noem het graag voorzichtigheid, maar meestal is het gewoon angst met een net hemd aan. En mijn kamerplant veroordeelde me.”

“Dat lijkt me zwaar.”

“Sergio heeft een sterke uitstraling.”

Lieselot glimlachte. “Ik ben moe van altijd nee zeggen. Niet alleen tegen mannen, maar tegen feestjes en nieuwe dingen. Na een paar slechte ervaringen lijkt nee verstandig, tot je merkt dat je vooral goed bent geworden in niets meemaken.”

Binnen applaudisseerde de zaal. Daarna klonk de stem van de ceremoniemeester.

“Dames en heren, tijd voor onze grote middernachtswals! Uw danspartner wordt bepaald door het nummer aan uw pols.”

Lieselot trok een gezicht. “Het universum had dus toch een administratieve afdeling.”

Ze gingen terug naar binnen. Op een groot scherm verschenen de koppels. Nummer 47 — *Gerard* — stond naast nummer 12, *Monique*.

De zwanenvrouw stak juichend beide vleugels omhoog.

Lieselots nummer, 63, verscheen naast nummer 8: *Graaf Ronny*.

“Het lot!” riep Ronny vanaf de andere kant van de zaal.

Tobias voelde hoe Lieselot naast hem verstijfde. Dit was het ogenblik om iets te zeggen. Dat hij niet Gerard was. Dat de nummers fout zaten. Dat hij liever met haar danste.

Maar tientallen mensen keken naar het scherm. De microfoon stond klaar. Monique kwam al op hem af, stralend achter haar zwanenmasker.

Tobias zei niets.

“Veel succes, Gerard,” zei Lieselot luchtig.

Alleen haar ogen deden niet mee met de grap. Ze draaide zich om en liep naar Graaf Ronny.

Terwijl Monique hem naar de dansvloer trok, begreep Tobias iets wat hij liever niet had geleerd: zwijgen voelde misschien veilig, maar het was ook een keuze.

4 De man die geen Gerard was

De middernachtwals begon niet meteen. Eerst moesten de aangewezen koppels een “compatibiliteitsproef” doorstaan. De ceremoniemeester stelde vragen; de deelnemers schreven tegelijk hun antwoorden op bordjes. Overeenkomsten zouden volgens hem bewijzen dat het lot uitstekend werk had geleverd.

Monique drukte Tobias een stift in de hand. “Zoals vroeger, Gerard.”

“Wij hebben geen vroeger.”

“Wat mysterieus.”

De eerste vraag luidde: *Wat is uw ideale reisbestemming?*

Tobias schreef *ergens waar niemand groepsactiviteiten organiseert*. Monique schreef *Brugge*. Aan de andere kant van de dansvloer hield Graaf Ronny twee bordjes omhoog: op het zijne én op dat van Lieselot stond *het kasteel van de liefde*.

“Dat heb ik niet geschreven,” zei Lieselot.

“Ronny voelde jouw antwoord aan.”

“Ronny houdt vanaf nu zijn handen van mijn bordje.”

Ze nam het terug en schreef met grote letters *DE ZEE*. Tobias ving haar blik op. Ze glimlachte flauwtjes en keek weer weg.

De volgende vraag ging over favoriete muziek. Terwijl Monique uitlegde dat Gerard vroeger dol was op operette, keek Tobias opnieuw naar nummer 47. Achter op het kaartje stond in kleine letters een naam gedrukt.

Gerard De Smet.

Op dat moment tikte iemand hem op de schouder. Het was de man met het bruine masker en de deurknop als dasspeld.

“Excuseer,” zei hij. “Bent u toevallig Tobias?”

“Dat probeer ik al de hele avond duidelijk te maken.”

De man toonde zijn polskaartje: nummer 52, *Tobias Vervloetem*.

“Ik had de naam niet gezien,” bekende hij. “De voordeur hier heeft een opmerkelijke negentiende-eeuwse trekknop.”

“Bent u Gerard?”

“Al vierenveertig jaar.”

Monique sloeg haar handen tegen haar zwanenborst. “Gerard!”

De echte Gerard keek naar haar, vervolgens naar Tobias. “Ken ik u?”

“Van de cursus operette,” zei Monique gekwetst.

Gerard dacht na. “Ah. De vrouw met de thermosfles.”

“Je herkent me.”

De vrijwilliger van de inschrijftafel kwam aangelopen, zag de verwisseling en bood zo vaak zijn verontschuldiging aan dat het op een ritueel begon te lijken. Gerard kreeg nummer 47 terug; Tobias ontving nummer 52. De ceremoniemeester verklaarde alle automatische koppelingen vervallen: voor de wals mocht iedereen zelf kiezen. Tobias kon nu ook ongemerkt naar de garderobe lopen. Hij had een geldige reden, een jasbon en ruime ervaring met vertrekken voordat iets pijnlijk werd.

Bij de deur hing nog altijd: *Laat hier uw emotionele bagage achter.*

Hij had de zijne de hele avond meegedragen.

Aan de overkant beantwoordde Graaf Ronny alweer een vraag namens Lieselot. Zij legde haar bordje neer.

“Dit werkt niet,” zei ze.

Ronny knikte begrijpend. “De grootheid van Ronny kan overweldigend zijn.”

“Nee. Ik wil zelf kiezen met wie ik dans.”

Ze stapte uit de rij.

Tobias liep naar de ceremoniemeester om de nummerfout uit te leggen. De man vergat zijn microfoon uit te schakelen en hield hem precies tussen hen in. Daardoor hoorde de hele zaal Tobias zeggen:

“Ik heet Tobias. Ik ben niet Gerard.”

Het orkest zweeg. Napoleon draaide zich om. Zelfs Coco keek op.

Tobias kon nog doen alsof hij niets meer te melden had. In plaats daarvan haalde hij adem.

“Ik heb geen titel en blijkbaar niet eens mijn eigen deelnemersnummer. Ik heb wel een waterkoker.” Hij keek naar Lieselot. “En ik zou graag met jou dansen. Als jij dat ook wilt.”

De stilte duurde twee hartslagen.

“Ja,” zei Lieselot. “Dat wil ik.”

Graaf Ronny legde een hand op zijn borst. “Ronny laat vrij wat nooit van Ronny was.”

“Dat is verrassend gezond,” zei Lieselot.

Tobias ging naar haar toe. Het orkest zette de wals in en rondom hen begonnen de koppels te bewegen. Gerard en Monique stonden nog te praten; zij wees naar haar zwanenmasker, hij naar de messing sluiting ervan.

“Ik waarschuw je,” zei Tobias. “Mijn vorige wals werd door omstanders als een medisch incident beschouwd.”

“Dan tellen we.”

“Eén, twee, drie,” zei hij.

“Eén, twee, drie.”

De eerste draai ging te snel. Bij de tweede stapte Lieselot op zijn schoen. Bij de derde botsten ze bijna tegen Napoleon, die vond dat iedereen rechtsom moest dansen omdat hij dat zo had verordend.

Maar Tobias vluchtte niet. Ze vonden een klein ritme, niet elegant genoeg voor de foto's op de website, wel goed genoeg voor hen. Toen hij vergat te tellen, telde Lieselot verder. Toen zij moest lachen, raakten ze opnieuw uit de maat en besloten ze dat niet te herstellen.

Na de laatste noot kondigde de ceremoniemeester het officiële ontmaskeringsmoment aan. In de hele zaal gingen handen naar linten en elastiekjes.

Tobias voelde plots dezelfde spanning als voor een eerste date. Niet omdat hij dacht dat Lieselot onder haar masker een ander mens zou zijn, maar omdat hij wilde dat zij in zijn gezicht dezelfde man herkende met wie ze op het balkon had gepraat.

“Op drie?” vroeg ze.

“Prima. Maar dit masker leverde het grootste deel van mijn gevaar.”

“Eén, twee, drie.”

Ze deden hun maskers af.

Een seconde keken ze elkaar alleen maar aan. De warme ogen die Tobias al kende, pasten bij een open gezicht met een kleine lachplooï naast haar mond. Hij zag hoe haar spanning verdween.

“O, gelukkig,” zei ze.

“Zo erg?”

“Je bent echt geen Gerard.”

Tobias lachte zo hard dat de laatste zenuwen uit zijn schouders verdwenen. Lieselot lachte mee. Zonder de maskers bleek er tussen hen niets verloren te zijn gegaan.

Integendeel.

5 Tussen de gehaktballetjes

Na middernacht werd het bal merkwaardig normaal. Tobias zag eindelijk gezichten bij de stemmen en ontdekte dat Napoleon eigenlijk Frederik heette en boekhouder was. Dat vond hij geen geruststelling. De heks bleek fiscalist; samen discussieerden ze verder over belastingvoordelen van romantiek.

De goochelaar had intussen zijn eigen telefoon laten verdwijnen. Toen iemand hem belde, kwam de beltoon uit de mantel van Graaf Ronny. Ronny noemde dat “een onverwachte toenadering tussen magie en adel”.

Monique bleef bij de echte Gerard. Zij bleek thuis een kast met zwaanvormige handgrepen te hebben. Gerard vroeg of hij die ooit mocht bekijken en bloosde alsof hij haar ten huwelijk had gevraagd.

“Zie je wel,” zei Lieselot tegen Tobias. “Voor iedereen bestaat er een juiste deurknop.”

Even later volgde de prijs voor “Meest Mysterieuze Aanwezigheid”. Graaf Ronny zette al één hand op zijn borst. De prijs ging naar Coco, de enige gast die zijn masker nog droeg. De chihuahua lag onder een tafel naast drie buitgemaakte servetten en een onaangeroerde miniquiche, die zijn eigenares snel wegnam.

Ronny staarde vijf seconden naar het plafond. “Het mysterie kiest zijn eigen pad.”

Tegen één uur haalden Tobias en Lieselot hun jassen op. Buiten was de regen gestopt. De lucht rook fris en op de natte kasseien trilden de weerspiegelingen van de lantaarns. Bij het hek stond een rij taxi's.

“Dus,” vroeg Lieselot, “heb je de liefde gevonden?”

“Op zijn minst een veelbelovende eerste date.”

“Telt een gemaskerd bal als eerste date?”

“We hebben samen een chihuahua ontwapend. Dat schept een band.”

Tobias merkte dat hij opnieuw niet wist waar hij zijn handen moest laten. Dit keer liet hij dat ongemak bestaan.

“Zou je nog eens met me willen afspreken?” vroeg hij. “Zonder maskers, deelnemersnummers en gehaktballetjes.”

Lieselot keek ernstig. “Alleen als Sergio het goedkeurt.”

“Hij is streng, maar rechtvaardig.”

“Dan durf ik het aan.”

Ze wisselden nummers uit en spraken af voor de volgende vrijdag. Niet *we sturen nog wel iets*, niet *misschien binnenkort*, maar vrijdag om zeven uur in een klein Italiaans restaurant waar volgens Lieselot uitstekende olijven werden geserveerd.

Drie weken later stond ze in Tobias' woonkamer voor Sergio. Na het restaurant volgden koffie, een wandeling en een bezoek aan de plantentuin. Nu had Lieselot erop gestaan de beruchte lepelplant persoonlijk te leren kennen.

Ze bekeek hem van alle kanten. “En?” vroeg Tobias.

Een glanzend blad stond recht naar haar toe.

“Volgens mij geeft hij zijn zegen,” zei Lieselot.

“Of hij draait gewoon naar het licht.”

“Je maakt een mooi moment kapot.”

Op tafel stond pasta met geroosterde paprika, courgette en tomaat. Tobias stuurde zijn moeder een foto waarop ook Lieselots hand en haar tweede bord te zien waren. Het antwoord kwam onmiddellijk: *Eindelijk groente. Wie is de vrouw?*

Hij legde zijn telefoon omgekeerd neer.

Tobias en Lieselot wisten niet wat er over vijf jaar zou zijn. Dat hoefde ook niet. Ze hadden al afspraken voor de volgende vrijdag en de zondag daarna. Zijn leven voelde niet langer kleiner. Er was iemand binnengekomen die olijven lekker vond, zijn waterkoker bewonderde en zich niet liet afschrikken door Sergio's oordeel.

Soms, dacht Tobias, werkt de liefde op mysterieuze wijze.

En soms verschijnt ze gewoon tussen de gehaktballetjes.